

NU IS ALLES GOED

Stephan Schäfer bij Meulenhoff:

25 laatste zomers

Nu is alles goed

meulenhoff.nl

Stephan Schäfer

**NU IS
ALLES
GOED**

ROMAN

Vertaald door Sandra Jeurissen

MEULENBOUT

ISBN 978-90-896-8430-1

ISBN 978-94-023-2899-8 (e-book)

ISBN 978-90-492-1301-5 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Jetzt gerade ist alles gut*

Omslagontwerp: FAVORITBUERO, bewerkt door Pinta

Grafische Producties

Omslagbeeld: Novikova N

Auteursfoto: © Matthias Ziegle

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin. Published in

2025 by park x ullstein Verlag

© 2026 Nederlandse vertaling Sandra Jeurissen en

Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Andrea, Leonard en Ada

Proloog

Woensdag, 16.30 uur

De lift stopte. En de koorts overviel me. Net ervoor had ik me nog fit en energiek gevoeld. Ik was al een paar keer op en neer geweest om onze bagage naar de auto te brengen – mijn gedachten bij drie weken zomervakantie, een klein stenen huisje met uitzicht op het meer, eindeloze stranden en fietstochtjes naar het volgende dorp voor boodschappen. Mijn vrouw en ik waren

van plan 's nachts om beurten door te rijden, om de volgende ochtend te begroeten met stokbrood, croissants en café au lait in grote witte bekers. Ik zag onze beide kinderen voor me, tot hun oren bewapend met luisterboeken en knus genesteld in dekbedden op de achterbank, met veel zin in onze gezamenlijke vakantie. Een vakantie met ons gezin, zoals wij vieren het fijn vonden.

Aanvankelijk weet ik mijn plotselinge onwelzijn aan het gesleep met al die tassen. Maar ik had het verpletterende gevoel dat ik gekleed en wel, met mijn jas en sjaal, in een sauna was beland. Ik had het binnen een paar seconden zo bloedheet dat zich zweetdruppels op mijn voorhoofd verzamelden. Mijn benen werden zwaar, alsof iemand bakstenen onder mijn schoenen had vastgebonden. Buiten adem sleepte ik mezelf naar binnen en ging ik aan de keukentafel zitten. Een glas water, een korte pauze, dan zou ik me vast en zeker snel weer beter voelen, praatte ik mezelf moed in. Maar terwijl mijn vrouw achter me opgewekt broodjes smeerde voor onderweg, voelde ik me steeds beroerder.

Nu had ik het afwisselend heet en koud. Ik begon over mijn hele lijf te rillen. Mijn dochter kwam de keuken in en bleef staan, keek me geschrokken aan.

‘Papa, wat is er? Je gezicht is spierwit,’ zei ze, ze liep naar me toe en legde haar hand meelevend op de mijne.

Mijn vrouw draaide zich naar ons om en keek me eerst onderzoekend, daarna bezorgd aan. ‘Voel je je niet goed?’

Ik stelde ze beiden gerust. ‘Niks aan de hand. Ik ga even een paar minuten liggen.’

Geen paniek nu! Ik vroeg nog om een kop thee, verzamelde op weg naar de slaapkamer mijn laatste restje energie en riep overdreven enthousiast: ‘Ik heb zo veel zin in de vakantie!’

Meer zat er niet in. Ik liet me op bed vallen en wikkelde mezelf in twee dekbedden, zo koud had ik het. Voor het eerst in mijn leven klapperden mijn tanden en ik probeerde vergeefs mijn ogen te sluiten, mezelf bij elkaar te rapen.

Ik kon me niet herinneren wanneer ik voor het laatst ziek was geweest. Sinds ik werkte had ik nog nooit een dag op kantoor verzuimd. In

het ziekenhuis had ik voor het laatst gelegen toen ik geboren werd – en dat was nu bijna vijftig jaar geleden. Ik ging drie keer per week hardlopen, at gezond, dronk alleen bij bijzondere gelegenheden en dan hooguit één glas wijn. Ik was als kleinzoon van een meester-slager uit het Ruhrgebied opgevoed met harde hand: wie niet werkt, zal niet eten. En hoewel ik Sebastian Kneipp verfoeide om zijn advies, douchte ik elke ochtend met ijskoud water.

En nu dit. Uitgerekend vandaag.

De deur ging zachtjes open, mijn vrouw kwam binnen met een vochtige doek voor mijn voorhoofd en een koortsthermometer. De uitkomst liet niet lang op zich wachten: 38,7 graden. Nog geen uur geleden had ik fluitend mijn zwembroek ingepakt, nu gloeide ik alsof ik een zonnesteek had. Een verkoudheid, een virus? Zo plotseling?

Samen gingen we na waar ik de afgelopen dagen geweest was, wie ik ontmoet had en wat ik gegeten had. Niets kon mijn toestand verklaren. Het kleine sneetje in de middelvinger van mijn rechterhand, dat ik mezelf eergisteren

had bezorgd met het keukenmes toen ik uien snipperde, schoot me pas weer te binnen toen mijn vrouw ernaar vroeg. Het was een onbelangrijk incidentje geweest; hoe vaak had ik me niet gesneden bij het koken, me gestoten of aan de oven verbrand. Waar gehakt wordt, vallen spaanders. Onder de koude kraan, klaar. Er was niet eens een pleister aan te pas gekomen. Aan het lichte kloppen in mijn vingertop had ik geen aandacht besteed. Ik haalde mijn hand onder het dekbed vandaan en legde hem in de schoot van mijn vrouw.

We schrokken tegelijkertijd.

Woensdag, 17.15 uur

De vinger zag er anders uit. Een rode kring omringde de hooguit één centimeter lange snee. De wond zag er ontstoken uit, er had zich vocht omheen gevormd.

‘Waarom heb je me dat niet eerder laten zien? Doet het pijn?’

‘Het klopt een beetje, verder niets,’ antwoord-

de ik met zwakke stem. ‘Maar daar kan het toch niet door komen!’

Terwijl ik klappertandend steeds verder wegkroop onder het dekbed, overlegden we samen wat we moesten doen. Mijn vrouw stelde voor een foto te maken van de vinger en die naar onze goede vriendin Anja te sturen, die al jaren onze huisarts was en in wie we veel vertrouwen hadden. Ze pakte haar telefoon, we maakten foto’s van alle kanten, met een ziekterapportage in appsteno erbij: ‘Wondje, hoge koorts, wat denk jij?’

Mijn vrouw stopte me opnieuw in. ‘Het zal wel even duren voor ze reageert, misschien kun je proberen tot dan even te slapen. Ik ben bang dat we ons vertrek voorlopig moeten uitstellen,’ zei ze.

‘Laten we maar even afwachten,’ zei ik met een dapperheid die ik allang niet meer voelde. ‘Misschien ben ik sneller beter dan we denken.’ Ze schudde alleen licht haar hoofd en liep naar de keuken om aan de kinderen uit te leggen dat de vakantie voor nu in het water viel. Me schuldig voelend lag ik daar, zwetend en rillend, te zwak om nog helder te denken. Ik voelde hoe

mijn lichaam razendsnel in een neerwaartse spiraal raakte. En mijn vinger gaf kennelijk het tempo aan. Het voelde alsof hij met elke tik van de wekker op het nachtkastje verder opzwol, ook de pijn werd steeds erger. Was dat echt zo? Deze verslechtering in dit tempo? Beeldde ik het me alleen maar in omdat ik in de war was door de koorts?

Na een tijdje deed mijn vrouw voorzichtig de deur van de slaapkamer open.

‘En, wat zei Anja?’ vroeg ik zachtjes.

‘Het wondje op je vinger is zeer waarschijnlijk de oorzaak. Omdat ontstekingen in de ledematen zich snel kunnen uitbreiden, kun je daar niet voorzichtig genoeg mee zijn. Ze heeft je een antibioticum voorgeschreven, dat ga ik meteen maar even halen bij de apotheek. We moeten haar vanavond nog een keer bellen. Ze wil weten of het aanslaat.’

‘Dus geen infectie die nu heerst?’

‘Niet waarschijnlijk, zegt Anja,’ antwoordde mijn vrouw. ‘Maar met de medicatie zou het relatief snel weer beter kunnen gaan. Ik ga nu meteen even, oké?’

De namiddagzon scheen door de kastanjeboom voor ons huis op mijn bed. Langzaam trok ik mijn hand weer onder het dekbed vandaan en bekeek mijn vinger. De vingertop was duidelijk donkerder geworden.

‘Alles komt goed,’ zei ik tegen de vinger. Binnenkort zouden we samen in de Atlantische Oceaan zwemmen.

Woensdag, 18.30 uur

Mijn kinderen zouden me wel voor gek verslijten, maar aangezien ik in de helende kracht van cafeïne geloof, nam ik de tabletten in met een dubbele espresso. En hoewel ik geen trek had, probeerde ik om aan te sterken een van de broodjes kaas die bedoeld waren voor onderweg, met een gekookt ei en twee plakken tomaat erop, te eten. Op een normale dag zou ik daarbij in de krant hebben gebladerd of een boek hebben gelezen. Nu probeerde ik vooral het verloop van de ziekte in mijn lichaam te voelen. Mijn hoofd gloeide, maar de koude

rillingen waren net zo snel weer verdwenen als ze gekomen waren. De pijn in mijn vinger was onveranderd onaangenaam. Net als vroeger, als je als kind bij het knutselen een elastiekje te strak om je vinger had gedraaid: een dof en gespannen gevoel. Ik was weliswaar geen voorstander van het gebruik van antibiotica bij elke opkomende ziekte, maar in dit geval legde ik me erbij neer. En ik had er vertrouwen in dat het snel zou werken.

Toen ik de autosleutel op de tafel zag liggen, besloot ik de al ingepakte tassen niet uit de auto te halen en weer naar binnen te sjouwen. Dan vertrokken we toch gewoon morgen. Als mijn vrouw het eerste stuk reed, konden we misschien al vroeg voor de rest van het verkeer onderweg zijn.

Ik besloot te gaan liggen, slaap zou me goeddoen. Omdat mijn gezin weg was om nog wat boodschappen te doen voor het ongeplande avondeten, legde ik een briefje op tafel: ‘Heb de medicijnen braaf ingenomen. Misschien kunnen we straks nog naar *Grey’s Anatomy* kijken. ;-)) Jullie patiënt.’

Woensdag, 20.30 uur

Nog half in slaap dacht ik dat ik wakker was geworden van een klopje op de deur. Met half-gesloten ogen wierp ik een blik op de klok: ik had echt meer dan een uur diep en vast geslapen. Langzaam kwam ik overeind, schoof een groot kussen in mijn nek en concentreerde me op mezelf en mijn lichaam. Mijn eerste diagnose: het ging beter met me. Mijn hoofd zat niet meer zo vol watten, de koorts was duidelijk gezakt. Het antibioticum scheen aan te slaan. Maar mijn opluchting hield niet lang aan. Want nu besepte ik dat het kloppen op de deur in werkelijkheid het kloppen van mijn vinger was geweest. Die voelde nog heter, pulserender en erger ontstoken aan dan voorheen. Ik hield hem in het licht en schrok van wat ik zag. Ontzet sloeg ik mijn gezonde hand voor mijn mond. Ik kon het nauwelijks bevatten. Het ontstoken deel van mijn vinger was twee keer zo dik geworden en opengebarsten. Er hadden zich blaren gevormd, er druppelde etter uit, het

rode was verkleurd naar donkerpaars. Als het oog van een bokser na te veel klappen in zijn gezicht.

En toen voelde ik het opkomen: een onbeschrijflijke pijn. Die herinnerde me aan een hernia van lang geleden die me haast tot waanzin had gedreven. Hoe kon zo'n klein lichaamsdeeltje nou zo veel pijn veroorzaken? Geschokt en rillend stapte ik uit bed en ging op zoek naar mijn vrouw. Ik trof haar aan in de keuken. Ze stond op het punt om, zacht neuriënd, pasta in de pan te gooien. Wat heerlijk alledaags, dacht ik, en ik kuchte zachtjes. Ze draaide zich om, keek me aan en zag meteen dat het niet beter met me ging. 'Ga eens mee naar de badkamer,' zei ik zachtjes. Onze kinderen hoefden nog niet te horen dat mijn toestand was verslechterd. In de badkamer liet ik haar mijn hand zien. En hoewel mijn vrouw niet snel schrikt, kon ze haar ontzetting niet verbergen.

'O, mijn God! Wat is dat?' barstte ze uit. 'Je moet naar het ziekenhuis!'

Ik schrok. Zo'n heftige reactie had ik nou ook weer niet verwacht.

‘Naar het ziekenhuis? Moeten we niet eerst Anja nog een keer bellen?’ vroeg ik aarzelend.

‘Anja zal echt niet iets anders zeggen. Moet die vinger er eerst afvallen ofzo?’

Ook al wilde ik het niet onder ogen zien: ik wist dat ze gelijk had. Ik trok een schoon T-shirt aan, een paar minuten later zaten we in de auto. Ik keek uit het raam. Daarbuiten ging het leven gewoon door, maar met mij gebeurde iets wat ik niet begreep. Angst welde in me op. Om mezelf te kalmeren probeerde ik diep in en uit te ademen via mijn buik, zoals ik bij de EHBO-cursus geleerd had. Tegelijkertijd hield ik mijn vinger uit het geopende autoraampje. De koele wind verzachtte de pijn enigszins. En hoewel ik het nog steeds een beetje overdreven vond, parkeerde mijn vrouw direct voor de Spoedeisende Hulp.

Gelukkig was er al snel een arts die tijd voor me had. Ze keek naar mijn vinger en bij het zien van haar reactie verdween mijn hoop dat we het misschien allemaal toch een beetje hadden overdreven. ‘Dat ziet er niet goed uit. We moeten het afgestorven weefsel verwijderen en

onderzoeken. Wanneer heeft u voor het laatst iets gegeten?’

Woensdag, 22.00 uur

Een verlaten gang, fel neonlicht. Op een krukje naast me een treurige stapel beduimelde tijdschriften. In mijn eentje wachtte ik in een wachtkamer op de ziekenhuisopname. Mijn vrouw was snel even naar huis gereden om mijn pyjama en tandenborstel te halen. Ik voelde me als een hond die aan het begin van de vakantie bij een wegrestaurant is achtergelaten. Daar kwam bij dat mijn laatste bezoek aan dit ziekenhuis een van de meeste aangrijpende ervaringen van mijn leven was geweest: ruim elf jaar geleden was slechts één verdieping hoger onze dochter ter wereld gekomen. De lente had nog maar nauwelijks de winter verdrongen en gaf de wereld een nieuwe betekenis, die ik nog nooit zo intens had ervaren. Op dat moment werd me duidelijk dat liefhebben en geliefd worden het belangrijkste zijn.

En nu zat ik hier, in deze kille, kale ruimte, gekalmeerd door een pijnstillende injectie, en door het besef van mijn kwetsbaarheid uit het lood geslagen. Wat was ik er altijd van overtuigd geweest dat mijn gezondheid onwankelbaar was, een hemels geschenk!

Ik bekeek mijn vinger. Hij was verbonden, maar ik zag voor me hoe hij eruitzag: de ontsteking had zich duidelijk uitgebreid, de huid was eerder zwart dan paars. Het deed me aan een opengebarsten, aangebrande braadworst denken. Nooit eerder had ik me van mijn eigen lichaam afgewend, maar ik was er draaierig van geworden. ‘U moet zich voorstellen dat uw vinger door een leger van vleesetende bacteriën is overvallen,’ had de arts me uitgelegd. Hoe kon het dat ik dat niet gemerkt had?

Een verpleegkundige bracht me naar de afdeling: B1. Net als de Bundesstrasse die door mijn oude woonplaats gaat. We moesten mijn moeder en mijn zus op de hoogte stellen, dacht ik, terwijl we door de lange gang liepen. De meeste deuren waren dicht. Welke lotgevallen zouden erachter schuilgaan? En wat stond mij te wachten?

Hoewel ik eigenlijk een ziekenfondspatiënt was, kreeg ik tot mijn verrassing een eenpersoonskamer toebedeeld. Ze wilden de andere patiënten zo laat op de avond niet wakker maken, werd me uitgelegd. Het bed was met een laag transparante folie afgedekt. Zoals een restje avondeten in de koelkast. De verpleegkundige verliet de kamer. En precies toen ik mijn zelfmedelijden vrij baan wilde geven, ging de deur open na een kort klopje, en kwam er een vrouw binnen. Grijs krullend haar, een blauw vest over het witte uniform, sympathieke kraaienpootjes om haar zachtaardige ogen, misschien begin zestig.

‘Wat is er met u aan de hand?’ begroette Barbara me, de verpleegkundige.

Je hebt van die mensen, die je binnen een paar tellen in je hart sluit. Ik heb nooit begrepen waar dat onmiddellijke gevoel van vertrouwdheid vandaan komt. Zit het in de houding, de uitstraling, de lichaamstaal of de mimiek? Het had ongetwijfeld ook te maken met de omstandigheden van mijn ziekenhuisopname. Met Barbara voelde ik in elk geval meteen een band. Ze

had zeker weten al ontelbare ziekteverhalen gehoord, mensen zien lijden en beter zien worden, vreugde en diep verdriet meegemaakt. Maar terwijl ze de kamer gereedmaakte en ik over de afgelopen uren vertelde, had ik de indruk dat ze echt luisterde en meeleeftde.

Toen was het bed opgemaakt. Uitgeput liet ik me erop neervallen.

Donderdag, 2.30 uur

Midden in de nacht werd ik de operatiezaal in gereden. De anesthesist legde uit dat er slechts een plaatselijke verdoving van de rechterarm op de planning stond, en hij vroeg of ik het zag zitten om de operatie aan mijn vinger bij vol bewustzijn mee te maken. Ik had aan deze mogelijkheid nog geen seconde gedacht en was vooral opgelucht. Hoewel ik nog nooit in mijn leven onder volledige narcose was geweest, was ik erg wantrouwig. Het gevoel overgeleverd te zijn terwijl ik zelf kunstmatig in slaap was gebracht, vond ik doodeng. De plaatselijke verdoving gaf

me ook nog eens het gevoel dat het maar een simpele ingreep was: niets bijzonders.

Om me heen heerste een professionele, kalme bedrijvigheid. Twee verpleegkundigen maakten de operatietafel gereed, bedden werden naar binnen en naar buiten gereden, het ritmische piepen en knippen van de medische apparatuur had bijna iets rustgevends. Wat een parallelle wereld, dacht ik. Terwijl in de huizen rondom het ziekenhuis mensen sliepen, werd hier geopereerd. Geen verpleegkundige die nerveus op de klok keek of stiekem geeuwde. De chirurg die me zou opereren werd ieder moment verwacht, vertelde de anesthesist me. ‘Bent u klaar voor het infuus?’ Ik knikte en was blij dat het eindelijk zover was. Al snel zou ik alles achter me hebben. Langzaam ging ik rechtop zitten in het bed en ik haalde voorzichtig mijn rechterarm uit het operatiehemd.

Toen volgde de onaangename verrassing.

De anesthesist en ik zagen het tegelijkertijd, duidelijk zichtbaar als een goed gemarkeerde route op een wandelkaart: een vuurrode streep liep van mijn pols omhoog naar mijn schou-

der en van daar linea recta naar mijn hart. Niemand had het tot nu toe opgemerkt. Sinds mijn opname had niemand meer naar mijn arm gekeken, dat was ondertussen al een paar uur geleden. De anesthesist bleef even stil, daarna veranderde zijn toon. ‘Daar hebben we allemaal overheen gekeken,’ zei hij. ‘De lymfevaten zijn ernstig ontstoken. Een plaatselijke verdoving kunnen we in deze situatie wel vergeten. Dat zou te veel risico met zich meebrengen.’

Zijn woorden troffen doel. Mijn hart ging als een bezetene tekeer. ‘Moet ik me zorgen maken?’ vroeg ik angstig.

‘We moeten alleen elk risico uitsluiten,’ zei hij in een poging mij gerust te stellen. Maar alles om me heen versnelde. De bedrijvigheid in de operatiekamer maakte opeens een hectischere, snellere, luidruchtigere indruk. Ik was in de war. Wat gebeurde hier nu? Kon ik mijn vrouw maar even bellen! We hadden moeilijke situaties altijd samen het hoofd geboden. Hopelijk maakten de kinderen zich geen zorgen...

Ik staarde naar het plafond. Mijn gedachten raasden. Wanneer had ik voor het laatst gebe-